

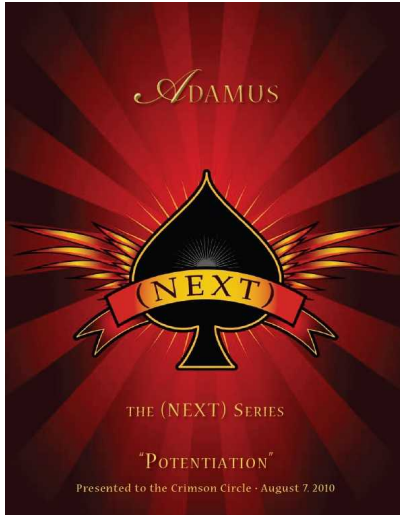
Adamus 2. Shoud - 2010. szeptember

MÁSODIK SHOUD: „Azt álmodtam, alszom”

ADAMUS üzenete Geoffrey Hoppe közvetítésével

Fogadjátok szeretettel Adamus Következő (NEXT) sorozat második Shoudjának magyar fordítását, mely élőben 2010. szeptember 4-én éjjel hangzott el az amerikai Colorado Államban.

KÖVETKEZŐ (NEXT) SOROZAT

2010. szeptember 4-én éjjel került átadásra a Bíbor Körnek.
www.crimsoncircle.com.

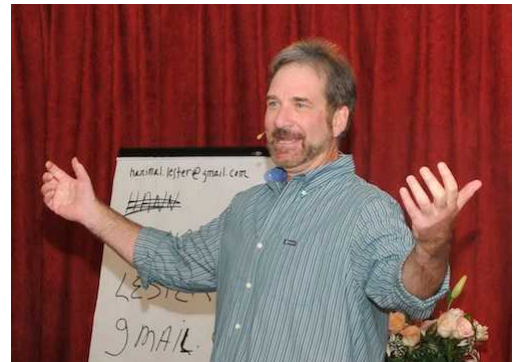
HANNIBAL: (énekel) (amint befejezi a dalt, a közönség ujjong)

Kattints ide a dal meghallgatásához!

ADAMUS: Töltsétek le, Shaumbra, töltsétek le! Hozzátok be, lélegezzétek be! Minden benne volt, minden! Az energiája és a teljes tudatossága a mai Shoudunknak.

Vagyok, aki vagyok: Adamus, a szuverén birodalomból. Üdvözöllek ebben a szentséges térben. A nevetés és az öröm terében. Vannak köztetek újak és ők talán azt gondolták, egy kissé furcsa, hogy itt vannak, (nevetés) ugyan miféle csoport ez? Miféle komédia zajlik itt? Mit csinál ez a lény, aki becsukja a szemét, majd hirtelen sétálgatni kezd? (kuncogások a közönségből) De szeretném, ha egy percre az én szemszögemből is megvizsgálhatók a dolgot.

Számomra ugyanis ez igazán furcsa. (nagy nevetés) Számomra ez valóban bizarr, hogy itt állok egy csoporttal szemben, az úgynevezett emberekkel szemben, akiket én teljes mértékben Merlinekként ismerek. Ők úgy tesznek, mintha aludnának. Képzeljétek el, milyen lenne ha ti egy pillanatra a székemben ülnétek, miután hirtelen megérkeztetek ebbe az emberi testbe, amely közvetíti az üzeneteimet, egy olyan lénybe, aki szintén úgy tesz, mintha aludna, ahogy ti is és ezen keresztül kell beszélnem... ez aztán bizarr. Furcsa.

Úgy tesztek, mint akik alszanak

Képzeljétek el egy pillanatra, hogy ugyanabban a cipőben jártok, mint én, mennyire furcsa dolog, hogy veletek beszélgetek így, akiket korábbról ismerek, akikkel korábban együtt dolgoztam, akiket Mesterként ismernek, sok-sok Mester van itt, ám mégis úgy tesztek, mintha ez nem így lenne. Ezért a találkozásunk előtt azt mondtam magamnak, ugyan mit fogok én ezeknek mesélni ma? Hogy fog az átmenni, hogy ti csak úgy tesztek, mintha aludnátok. Úgy tesztek, mintha kevesebbek lennétek annál, akik valójában vagytok. Miért? Miért? Ez a nap nagy kérdése. Miért? Azt mondjátok: én hallak, én hallak és azt: „Adamus, nem tudom, hogy hogyan is ébredhetnék fel!” Nem, te nem AKARSZ felébredni! (nevetés)

Azt mondjátok: „*Te, Adamus, én mindent megtanultam, minden tanfolyamot elvégeztem...*” Ó, ezt tudom! (nevetés) vagy: „*Adamus, az összes gyógyítónál jártam, akihez el tudtam menni! Adamus, nagyon rossz gyermekkorom volt!*” És??? Majd egy napon elviszlek a kristályomba és rád zárom az ajtót és megnézzük, hogy az hogy tetszik majd? (nevetés)

Tulajdonképpen van ma egy nagyon csodás, szépséges - nem is tudom, hogy hívjátok - versem, vagy prózám? Amelyet nemrégiben küldtek nekem és annyira jellemzi mindannyiótokat - így mondanám - ...(sétálgat és közben az elektromos kütyüket nézni) Hm. Hm... Elektromos motorok... Hm.. Szeretném megosztani veletek, most, egyszerű és szépséges. Vegyünk együtt egy mély lélegzetet.

Egy névtelen ember-angyal küldte.

„Azt álmodtam, alszom...”

Ah igen, vegyetek egy mély lélegzetet erre!

„Azt álmodtam, alszom...
Korokról, melyek egykor voltak,
Azt álmodtam, alszom,
nevetéssel és könnyek közt.

Azt álmodtam, alszom,
mindarról, amivé lehetnék.
Azt álmodtam, alszom,
a nagy tengeren keresztül.

Ébredj, ébredj!
Hallottam belülről.
Ébredj, ébredj,
hogy indulhasson az Élet.

Ébredj, ébredj!
Mert az alvás hazugság.
Ébredj, ébredj,
mert az Isten én vagyok!”

Hannibal, elénekelnéd ezt? (kérdezi Adamus Hannibal Mean-t)

HANNIBAL: Igen!

ADAMUS: Minden szófecsérlés nélkül, el tudnád énekelni? Linda, kérlek, lejegyeznéd?

LINDA: Persze.

HANNIBAL: Én meg tudom csinálni!

ADAMUS: Nagyszerű. Amint előkészülünk, hozzátenném: szerintem annyira szép, mert kedves Shaumbra, ti azt álmodjátok, hogy alszotok. Míg alszotok, álmodtok. Álmodtok arról, hogy mi lehetséges. Hogy mi fog történni. Ebben a megváltozott állapotban vagytok. Ez nem valóságos, álmodjátok, hogy alszotok. „*Azt álmodtam, alszom... Azt álmodtam, alszom...*” (diktál Lindának)

LINDA: Gyorsan írok, mert nem vagy türelmes...

ADAMUS: Azt álmodtam, alszom
korokról, amelyek egykor voltak.

„Azt álmodtam, alszom,
nevetéssel és könnyek közt.”

Hm? Hm-hm-hm... (mutogat Lindának, hogy még egyszer írja le)

LINDA: Még egyszer írjam le?? Újra?

ADAMUS: Tegyéél ismétlő jelet...

„Azt álmodtam, alszom,”

Na, ez a mai találkozó hosszúra nyúlik majd...(nevetés)

„Azt álmodtam, alszom, tehát nevetéssel és könnyek közt.

LINDA: Értem! Írom!

ADAMUS: Nem kell, hogy szép legyen.

LINDA: Rendben.

ADAMUS: „Azt álmodtam, alszom,” ismét...

ühüm... (átveszi a tollat)

LINDA: Írd te!

ADAMUS: „mindarról, amivé lehetnék.”

„Azt álmodtam, alszom,
a nagy tengeren keresztül.”

Na, rendben, akkor előbb ezt az első részt próbáljuk meg! Hannibal?

Megvan a dallam a fejedben?

LINDA: Nézd, a táblára ráírtuk a szöveget.

HANNIBAL: Leszednéd a papírt a tábláról és idetennéd a zongorára?

ADAMUS: (közben többekhez) Ébredj! Ébredj!

HANNIBAL: (Énekli a strófákat melankólikusan)

[Kattints ide a dal meghallgatásához!](#)

ADAMUS: Hát ez elég szomorúan hangzott!

HANNIBAL: Igen.

ADAMUS: Élénkítsünk rajta! (És élénken énekelni kezd)

[Kattints ide a dal meghallgatásához!](#)

HANNIBAL: Esetleg átváltanánk dúrra?

ADAMUS: Igen.

HANNIBAL: Mondjuk „kék hangnemben”?

ADAMUS: Olyan szép vers ez énekeljük hát kifejezően, élénken!

HANNIBAL: Ez akkor így jó? (kérdezve a szöveget)

ADAMUS: (Átolvassa a szöveget ismét) Igen. Próbáljuk újra!

HANNIBAL: Linda, átjönnél ide, erre az oldalra, hogy jobban lássam a szöveget?

LINDA: Igen, én ma mindenki szolgálatában vagyok...

ADAMUS: Ez egy kissé nehéz nap Linda számára... (nevetés)

HANNIBAL: (énekel) (majd kérdez) És akkor újra a két sort?

ADAMUS: Igen.

HANNIBAL: (végig éneкли a dalt, majd nevet és Lindához szól): Ezt eltüntetnéd innen? (a nagy papírra mutatva, melyen a szöveg van) Szóval úgy éreztem, én ezt már tudom, amikor elkezdte ezt a szöveget mondani. Haha! Ó igen!

(újra kezdi a dalt ismét másként - élénken, szenvedélyesen, átírván a szöveget kissé - a végén a közönség tapsol, Hannibal örül magának)

[Kattints ide a dal meghallgatásához!](#)

ADAMUS: Nos, kedves Shaumbra, miről szól ez? Köszönöm, kedvesem (Hannibalnak)

LINDA: Köszönjük, nagyon örülünk Neked, mindannak, ami vagy.

HANNIBAL: Köszönöm.

ADAMUS: Miről szólt ez? Jó pár dologról. Először is, ez egy nagyon egyszerű versike, ami tetszik nekem, mert azt az energiát hordozza, amin oly sokan közületek épp most mennek keresztül. Valójában azt álmodjátok, hogy alszotok. És miközben alszotok, álmodtok. És ez nem valóságos és ez nem számít, egyfajta megváltozott állapotban vagytok és azon tűnődtek, vajon hogyan kerülhettek ki belőle. Erre rátérünk majd rövidesen.

Másodszor pedig, légy mindig felkészülve a váratlan dolgokra. Mindig! Linda nem tudta, hogy felkérjük majd íródeáknak, Hannibal sem tudta, hogy felkérjük majd arra, hogy a színpadra lépjen és egy dalt improvizáljon, ez egy remek lecke mindenki számára, mert mostantól ez lesz. A pillanat. A pillanatban való létezés. Az összes tervezés, minden előzetes felkészülés, amit általában végeztek, elkezd eltűnni az éleletekből. A pillanatban történik majd minden. Lesz, amikor néhányotokat meglepetés éri, olykor idegesekké váltok majd, vagy kissé dühösekké, azt kérdezték, hogy miért nem jutott több időtök a tervezésre. Mert a pillanatban lesz minden. Lehet, hogy arra kérnek majd, hogy egy 500 fős csoport elé állj ki a következő pillanatban, a szíved kalapál majd, (nevetés), lehet, hogy hirtelen egy televíziós kamerát tolnak majd az arcodba, hogy az egész világ láthasson téged és megtudhassa, hogyan érzel ezzel kapcsolatban. Ez a pillanatban történik. Ezzel a kis gyakorlatunkkal azt szemléltettem, hogy furcsának tűnik a dolog a pillanatban, az elmétek bepörög, próbáltok visszaszaladni ahhoz, amit már ismertetek, vagy tapasztaltatok, ezek nem működnek és végül megadod magad. Megadod magad. És csak kiengeded, ekkor nem érdekel, hogy a szavakat egy kissé összekevered, mert talán jobb szavakat fogsz találni helyettük. „Azt álmodtam, hogy alszom”. Akkor most szeretném ezt tőled hallani! (Hannibalhoz)

HANNIBAL: Azt álmodtam, alszom (mélyről mondja, a középpontjából).

ADAMUS: Igen! És akkor innen kiárad. Nos, tehát ez jön most. Vagyis, valójában ez az, ami itt van. (kacagás) Igen, ez már itt is van.

Nos, kedves Shaumbra, néhány hete erről beszéltem a kukorica mezőn... (nagy nevetés) szóval Iowában (utalván egy ottani könyvedikálásra), igen tulajdonképpen nagyon élveztem az utazást!

Beérkező energiák

Ez már itt van. Mondtam az ott egybegyűlt csapatnak, hogy sok energia érkezik most be, talán észre is vetted az elmúlt pár hétben. Vannak, akik ezt meglepően jól kezelték, voltak, akik csak vettek egy mély lélegzetet és engedték, hogy bejőjenek az energiák. Vannak, akik nagyon idegesek lettek, belekerültetek abba a helyzetbe, amikor is így szóltatok: „*Na, már megint itt van, miért mindig velem történik ez, mert tűnik, úgy hogy megint keresztül megyek ezeken az örült ciklusokon, a kimerülésen?*”

Az elmúlt pár hét igazán örült volt. Valóban az volt. Nem feltétlenül a ti számotokra, de nézzétek meg a világot, mi zajlott ott? Örület! Itt most nem arra gondolok, hogy átmegy a világ dolgokon, általában ezt teszi, persze, de most egyre intenzívebb az egész. Mindenfelé változások vannak a Földön. A politikai helyzetek zavarossá válnak, egy csomó dolog van, amely még nem is került be a hírekbe, arról, hogy mi minden történt az elmúlt hetekben.

Óriási belövellése volt az energiáknak, ez eltért a többi energiától, amelyek általában utat találnak maguknak ide, legyen szó fizikai energiákról, az egyéb birodalmakból, az űrből, vagy épp a nem fizikai energiákról, azokról, melyek nem a Földhöz kapcsolódnak. Ezekből óriási mennyiség jött le, összeadódtak és káosz lett belőle. Az egész káosz energiává vált.

A káosz azt jelenti, hogy nem rendelkezik a tipikus fizikai adottságokkal, amelyekhez szokva vagytok, amikor nagy mennyiségű energia érkezik. Olykor a nagy mennyiséget csodásnak élitek meg, jótékonyak, mert feltölt benneteket. Olykor kimerítő is lehet, mert ahányszor nagyobb mennyiség lép be, minden alkalommal felboríthatja a kényes egyensúlyokat. És ti mindannyian kényes egyensúlyban vagytok. Tulajdonképpen, mindannyiótokat éppen csak egy vékony cérna tart. (nevetés) És ez jó hír! Tényleg! Nagyon igaz. Így függök egy... olykor elképedünk odaát, hogy hogyan vagytok képesek így lógva maradni...

Tudjátok, mi a titok? Az elengedés. Elengedés. Elengedés.

De most térjünk vissza a káoszhoz. Óriási belövellést kaptatok az energiából, amely úgy pár héttel ezelőtt indult. Továbbra is keresi az útját, innen kintről érkezik felétek, innen kintről és miért? Miért? Mert együttálltak a csillagok? Nem. Mert a Nap óriási napkitöréseket produkál? Talán. (Adamus kacag) Vagy mert az ufók készen állnak a támadásra? Igen. (sok kacagás)

LINDA: Ezt nem lesz jó lefordítani.

ADAMUS: Ez az! Ez az! Igen, készen állnak, de erről majd egy másik beszélgetésben szólnék. Beszélünk majd az ufókról és az angyalokról. Szóval, igen, készen állnak. De nem jutnak majd messzire. Nem hiszem. De lehet, hogy tévedek. (nevetés, amint Adamus cukkolja a közönséget) Játsszom ezekkel az energiákkal.

Nos, tehát hihetetlen mennyiségű - általam Káosz energiának nevezett energia. Ennek nincs értelme, ez nem követi a régi mintákat. Azért jött, mert...

KATHLEEN: Miattunk!

ADAMUS: Köszönöm!!

KATHLEEN: Miattunk érkezett!

ADAMUS: Maradj csak, maradj itt. (Adamus a terem hátsó felébe sétál) Miattatok, mert ti hívtátok, mert nagyon régen kiküldtetek egy hívószót. Megkaphatnám, a különleges... (az egyik szervezőtől kér valamit) Köszönöm. Köszönöm! (A közönség felszisszen: Ah!, amint Adamus egy csomaggal tér vissza Kathleenhez, térdre rogy és átnyújtja azt neki) Ez a Tiéd, kedvesem. (a közönség tapsol) Igen. Ő azt szeretné, ha idejönnél, ide fel (az ő hímnemű itt).

KATHLEEN: Ő! (visszakérdez a hímnemre)

ADAMUS: Igen, ő.

KATHLEEN: Hello az interneteseknek! (puszit dob a kamerába, majd kinyitja a csomagot)

ADAMUS: Egy különleges ajándék mindannyiunktól neked!

KATHLEEN: Köszönöm.

ADAMUS: Ne szennyezd a környezetet. (felvesz egy

elejtett csomagolópapír darabot)

KATHLEEN: (Kivesz egy fém feliratot, amin ez áll: Elképesztő Kisasszony, felolvassa.)

ADAMUS: Elképesztő Kisasszony. (közönség tapsol) Köszönöm.

Igen, miattatok van. Ti, mindannyian, ti hívtátok be. Az emberiség hívta be. Mondhatjuk azt is, hogy az angyali családok hívták be. A Földközeli világok, amelyek most nagyon sérültek, ők hívták be. Nektek. (Nevetés, amint az arany csomagolópapírt Lindának kínálja, de az nem kéri)

KATHLEEN: Majd én elveszem. Én kérem.

ADAMUS: Ez értékes, arany papír!

LINDA: Én ismerem, az enyém volt.

ADAMUS: Tehát óriási mennyiségű energia belövell és ez nagyon kaotikus. Tehát úgy fog megérkezni, ahogy a káosz is teszi. Váratlan, előre meg nem jósolható módon. Nem olyan helyeken, hálózatokon, meridiánokon és testi energetikai mintákon keresztül jön, amelyeket ismertek. Másképp érkezik.

Tényleg képes kiborítani benneteket. Belevihet benneteket... Hányan vettetek részt valamilyen drámában az elmúlt hetekben? Becsukom a szememet. (nevetés - sok kéz a magasban) Igen. És ez csak a másokkal való drámázás volt, a rajtatok kívül állókkal. És hányan drámáztak önmagukkal? (néhány kéz a magasban) Vagy hányan okoztatok traumákat magatoknak? Igen, igen.

KERRY: És az álmatlan éjszakák?

ADAMUS: Álmatlan éjszakák. Igen. Túl hosszan buliztál az egyéb birodalmakban. Igen, igen.

Szóval ez az energia idetart. Nagyon kaotikus, de beszéltünk már arról korábban, hogy a káosz valójában nem kaotikus, csak más. Még csak nem is a mintákról szól ez, másfajta mértékkel mérhető ez, másképp szállítódik ide. Azért jön, hogy a ti rendelkezésetekre álljon.

Egy része ennek a kaotikus energiának úgynevezett régi, rezgő energia. Ez ismerős, viszont a módja annak, ahogy idejön, az már nem az. Egy része pedig szó szerint Új Energia.

Azoknak mondom, akik nem ismerik az Új Energiát, azoknak, akik továbbra is nagyon a dualitásban tartózkodnak és akik ragaszkodnak a dualitáshoz, az Új Energia átmejj majd rajtatok. Nem vész kárba, körbe-körbe kering majd és később visszatér.

Akik pedig tudatában vannak az Új Energiának és kezelni is tudják azt, ők be tudják valóban lélegezni, önmagatok teljes elfogadásának állapotában belélegezni és mindenki más elfogadásában, még annak a személynek az elfogadásában is, aki most pont mellettetek ül és akit el akartok lökni, szóval teljes elfogadással, a tiéd lehet.

Mi a lényegi kérdés?

Érdekes dolog, amit az elmúlt pár hétben figyeltem meg, hogy néhányatokat pont a középpontokban talál el - ennek így is kell lennie. Lehet, hogy kellemetlen, ciki, de megtalál a középpontotokba. Nos, tehát most azt kérdezem tőletek, hogy mi a középpont, mi a lényeg? Mi az a lényegi kérdés, amit ez telibe talál? Szeretettel kérem szépséges Lindát, hogy a mikrofonnal sétáljon be a közönség sorai közé.

EDIT: Ó, azt hittem, hogy neki teszed fel most a kérdést (Lindának)

ADAMUS: Majd tőle is megkérdem, de most ott van a közönség sorai közt.

Tehát, Linda, kérek, válassz valaki önkéntest, akit szeretnél... Valójában ez most két kérdést vet fel. Mi az? Igen. Köszönöm, hogy nem tetted fel a kezedet, hanem elvetted a mikrofont.

JAN: Nem igazán vagyok biztos.

ADAMUS: Érezd magadat belül. Csak csukd le a lélegzeted. Vagyis... (nevetve) Csukd be a szemed és lélegezz! (nevetés)

LINDA: Rossz ötlet!

JAN: Én azt hiszem, hogy valami traumatikus történt a héten az életemben. Elvesztettem egy kisállatot és úgy éreztem, mintha a szívem meghasadt volna és ezeket a darabkákat újra összerakni, nagyon érdekes volt... Egy kicsit minden másnak látszik. Nem tudom, mennyiben nézek majd ki másként, ha összeraktam a darabokat.

ADAMUS: Tehát, mi a lényegi kérdés? Mi a lényegi probléma? Az energia eltalált valamit. Mit? És szinte meg is adtad a választ. Körbetáncolod éppen. A lényegi kérdés.

Egyébként, nagyon sok kisállat fog most eltávozni. Kérek benneteket, ne sajnálkozzatok miattuk. Ők okkal mennek most el:

A: vagy azért mert az energia nagyon intenzív és ki akarnak lépni,

B: vagy azért mert vissza fognak jönni.

Visszajönnék, ahogy ti mondanátok, hogy egy nagyszerű kisállatként még intimebb kapcsolatban lehessenek veletek.

Tehát a lényegi kérdés.

JAN: Öhm... (hosszú szünet) Nem tudom biztosan, Talán csak... az önmagam elfogadása?

ADAMUS: Hé, nem igazán hiszed el a választ, de amúgy is le fogom írni.

JAN: Köszönöm.

ADAMUS: Azt mondod magadnak: „*Nahát ez igazán közepszerű válasz volt*”. De le fogom írni, mert te is tudod, én is tudom, hogy nem helyes. (nevetés) De azért leírom.

Nos, következő? Mik a lényegi kérdések? Az alap gondok? Shaumbra jelenleg két alap kérdés jön

most a felszínre nálatok. Nem mindenkire igaz ez a világban, de rátok igen.

CAROLYN: Én arra ébredtem rá, hogy a szívem...

ADAMUS: (Belevág) Én csak szeretnék közelebb állni hozzád.

CAROLYN: Rendben, én is. (nevetés - ölelkeznek) Én arra ébredtem rá, hogy a szívem hatalmas.

ADAMUS: Igen.

CAROLYN: És a képességem, mellyel szabotálom önmagam, ugyanilyen hatalmas!

ADAMUS: Ó, jó, jó! Ez... ne add nekem a mikrofont! Én már kaptam egyet. Tehát szabotálás. (felírja) Igen, rendben. Következő? Ne kérdezzétek Aandraht! Ő már tudja.

VINCE: Azt gondolom, hogy számomra az alap probléma a veszteség, a veszteség felismerése.

ADAMUS: Veszteség? Minek az elvesztése?

VINCE: Mindennek, mindennek.

ADAMUS: Ez jó. Igen, milyen érzés? Kérdezik egy mikrofonnal az arcodba.

VINCE: Üres.

ADAMUS: Igen, igen. Ez valójában nem egy rossz dolog. Abból a szempontból, amit én alvónak nevezek, nehéz dolog. Egy felébredt szempontból, tulajdonképpen egész szép. Tehát fel fogunk ébredni, rövidesen. Nos, tehát a veszteség.

Egyéb? Lényegi kérdések. Kettő kell nekem, ha meghalljátok melyek azok, fel és le fogtok ugrálni.

CATHY: Én azt mondanám, hogy a Régi Energia kontra Új Energia. A Régivel szembeszállunk és elengedjük, hogy teret adjunk az Új Energiának, hogy az megtölthesse a vákuumot.

ADAMUS: A Régi szemben az Újjal, hívjuk dualitásnak?

CATHY: Igen.

ADAMUS: Rendben. Dualitás. Egyébként ezekre a dolgokra mind kihat a beérkező káosz energia - hullámokban, hullámokban. Ha valójában láthatnátok, vagy megérthetnétek, akkor kissé kimerülnétek, nos persze ez egy másik történet. Tehát alap problémák.

PAUL: Az elmém szana-széjjel van. (nevetés)

ADAMUS: Jó! Jó! Először is kapsz tőlem egy ölelést.

PAUL: Nagyszerű, köszönöm. Köszönöm.

ADAMUS: Majd pedig adok neked egy Adamus díjat, mert te meg én, mi ezen már rég óta dolgozunk. Nehéz eset voltál. Próbára tettél engem sokféleképpen. Amikor arról van szó, hogy kikerülünk az elméből... Minek is szeretnéd ezt hívni? Mondjuk.

PAUL: Tudom, nehéz ügy.

ADAMUS: Az elmén túl.

PAUL: Az elmén túl. Igen.

ADAMUS: Rendben. Te... (ír) az elmén túl jártál. Ez olyan, amit te taníthatnál másoknak, mert te igazán makacs voltál, nagyon ragaszkodtál hozzá. És, megosztanád a többiekkel, hogy mi is

történik akkor, amikor igazán megvalósítod az elengedést?

PAUL: Béke.

ADAMUS: Jól van.

PAUL: Egyensúly.

ADAMUS: Igen.

PAUL: Boldogság.

ADAMUS: Jó. Kitűnő. Nem is olyan rossz, mint amilyennek látszik.

PAUL: Nem, de félelmetes lehet.

ADAMUS: Nagyon félelmetes. Nagyon félelmetes, ha elveszíted az eszedet, ha túlhaladsz az elmén, miközben alszol. Ez nagyon nehéz ügy. És el kell - mindannyiútoknak - el kell fogadnotok, hogy továbbra is alszotok. Mert így van. Az elmétek próbál felébredni és nem tud, mert elsősorban az elme juttat benneteket az alvó állapotba. Ez lehetetlen feladat.

Az elengedésről szól és - amint a vers is mondta - arról, hogy megértsd, hogy álmodsz, miközben alszol. Álmodsz - olyan ez mint egy sci-fi film! - arról álmodtok, hogy milyen lehetne. Álmodtok olyan korokról, amelyek voltak, vagy olyan időkben, amelyek vannak. Ez nem valós. Csak valósnak látszik. Erre majd rátérünk egy pillanat múlva.

Na, még egyet. Alapvető kérdés? Mi az, ami most igazán a felszínre kerül?

ALAYA: Én, miután 16 évet töltöttem egy, a kontrollon alapuló kapcsolatban...

ADAMUS: Igen.

ALAYA: Két hete...

ADAMUS: És miért volt ez a kontroll?

ALAYA: Mert megengedtem.

ADAMUS: Igen, Nem, és te miért gyakoroltad a kontrollt?

ALAYA: Nem, engem ellenőriztek.

ADAMUS: Igazán?

ALAYA: Igen, nos...

ADAMUS: Rendben.

ALAYA: Rendben, megengedtem. Megengedem. Igent mondtam.

ADAMUS: Igen.

ALAYA: És miután felismertem, hogy többé nem szeretnék ebben a kapcsolatban élni, tegnap volt két hete, 20-án, fogtam a lányomat és elmentünk egy asszonyhoz, aki menedéket nyújtott nekünk.

ADAMUS: Igen, jól van.

ALAYA: Számomra az alapvető probléma az, hogy elfogadjak másoktól és szuverén legyek.

ADAMUS: Pontosan. És mennyire lehetek őszinte?

ALAYA: Teljesen.

ADAMUS: Jó, nos, továbbra is van benned némi maradvány energia, amely meg fogja engedni a továbbiakban is a játszmákat. És nem vicceltem, amikor azt mondtam: „*Ki ellenőriz? Ki gyakorolja a kontrollt?*” Te szívesen hiszed azt, hogy téged kontrolláltak és minden részed számára ez a nyilvánvaló... minden érzésed azt súgja, hogy téged ellenőriztek és egész nap harcolsz majd ellenem.

Amikor felismered majd, hogy te is gyakoroltad a kontrollt - és ez nem ítékezés, csak megfigyelés - akkor nem kell majd semmilyen egyéb biztonságos mennyet keresned magadnak, elég lesz a saját biztonságos tered. A játszmát tovább pörgeted. A dráma továbbra is itt van. Egy részed valójában épp most teremti, ellenőrizve és manipulálva.

Abban a pillanatban, amikor tényleg el tudod ezt engedni, amikor megérted, hogy nem átkozhatsz másokat azért, mert az életedet irányítják és ellenőrzik, hanem csak befele figyelsz és nem lesz többé szükséged semmi külső biztonságot nyújtó helyre, mert belép az az életedbe. Nem lesz többé félelem benned a gyermekedért, önmagadért, vagy bármi másért. És az, amit veszélyes helyzetnek ítélsz meg, az szépen elillan majd.

ALAYA: Ezt el is hiszem.

ADAMUS: Elillan majd. Többé nem kell majd elfutnod. Nem kell majd elrejtőznöd a kontroll miatt, a menekülés és a rejtőzködés csak rólad szól - hogy magad elől futsz. Ennyi az egész.

Most vehetünk egy mély lélegzetet.

ALAYA: Igen.

ADAMUS: Elengedhetjük ezt.

ALAYA: Szeretném magamat megismerni.

ADAMUS: Igen. És ma, ahogy továbblépünk majd az együttlétünkben és hirtelen megengeded majd magadnak, hogy elkezdj felébredni az álomból, hogy leállj a meneküléssel, befejezd az ellenőrzést, amely igazán megnyilvánul, akkor oly nagy szabadságot érzel majd, hogy nem is tudod majd, mihez kezdj vele. És odajössz majd hozzám és megölelsz.

ALAYA: Érzeteim voltak már erről.

ADAMUS: Igen.

ALAYA: Igen.

ADAMUS: Igen. És tudod, hogy mit kell most tenned?

ALAYA: Ah, lélegeznem.

ADAMUS: Lélegezned.

ALAYA: Lélegeznem. Igen.

ADAMUS: És csak hozz meg igazából egy döntést. Továbbra is szükséges, hogy kontroll alatt tarts dolgokat? *Szükséges* kontrollálnod, ellenőrizned azokat?

ALAYA: Nem.

ADAMUS: De mielőtt nemet mondasz, szemléled meg egy pillanatra, mi történik, ha elengeded a kontrollt.

ALAYA: Szemlélem...

ADAMUS: Érezd. Mi történik, amikor *befejezed* a kontrollt?

ALAYA: Ez új lesz a számomra.

ADAMUS: Új lesz.

ALAYA: Új lesz.

ADAMUS: Igen és hallottam a káosz szót. Igen, kaotikus érzéssel jár majd és kényelmetlen lesz. Most hadd kérdezzek valamit. Mi az, ami előhozta belőled az ellenőrzés iránti vágyat, mi vonzotta be a kontrollt képviselő egyéneket az életedbe? Csak érezz bele.

ALAYA: Annak az érzése, hogy nálam vannak a jó válaszok, vagy hogy jobb a szemléletem.

ADAMUS: Remek. Két díjat kapsz. Teljes mértékben így van. Abszolúte, egyfajta önelégültség érzése, hogy meg vagy győződve a te saját igazadról. Nem számít, hogy honnan származik és mióta van, de érdekes egy önelégültség volt, amely szerint azt tudtad, hogy számodra mi a legjobb. És ahelyett, hogy a többiek megmondanák, hogy mi az, vagy rád erőltetnék, te tudtad, hogy mi a legjobb neked. Majd elkezdted mindent ellenőrizni magad körül és ez a kontroll egyéb formáit is behívja a kontrollnak kívülről. Majd hirtelen áldozattá válsz, a saját kontrollod áldozatává és hirtelen ez igazán nyomasztani kezd téged, odáig passzíroz, hogy egy ilyen pillanatban megállsz és így szólsz: „*Nos, szükséges, hogy ennyire az igazság bajnoka legyek, önmagam előtt illetve másokkal is?*” Talán ebben a pillanatban, ezt most egyszerűen elengedhetjük és csak fogadjuk el. Elfogadás. Szépséges tiszta elfogadás. Ennyi az egész. Nincs ellenőrzés. Nincs önelégült igazság osztás. Nincs félelem. Csak elfogadás.

Most vegyünk együtt egy mély lélegzetet, mindannyian. Ohhh igen. És most Hannibalra van szükségünk egy pillanatra. Látjátok, elengedtünk, lélegeztünk és most pedig jöjjön egy... (valaki bekiabál: Hallelujah!) Én ennél jobbat fogok most csinálni. Szeretném, ...ezen a ponton szeretnék egy kis káoszt csinálni. Káoszt. Disszonanciát. Minták nélkül. Dal nélkül. A tökéletes zűrzavart. Képes vagy irányítani a káoszt?

HANNIBAL: Tudom irányítani a káoszt!

ADAMUS: Oh igen - ismered a kááááoszot?

HANNIBAL: Tudom, hogyan irányítsam a káoszt.

ADAMUS: Szóval, akkor most nem próbáljuk meg szépíteni. Hanem megpróbáljuk elcsúfítani. Innen csinálunk majd zajt és kieresztjük. Arra kérek benneteket, hogy álljatok fel és Hannibal: Itt a káosz ideje! Kááááosz!!

HANNIBAL: (a közönséget ráveszi, hogy egy csomó kaotikus zajt adjanak ki magukból.)

[Kattints ide a Káááosz meghallgatásához!](#)

ADAMUS: Káosz! Káosz!

(folytatódnak a kaotikus zajok)

ADAMUS: Rendben, jól van.

HANNIBAL: Húúúúha!

ADAMUS: Húúha! Köszönöm, jó lett a káosz!

LINDA: Húúúúha, köszönjük, Uram!

ADAMUS: Csak mozgásba hoztuk az energiát. Látjátok, ha kontroll alatt tartottuk volna, elhibáztuk volna a célt. Csak *kiengedtük*... Ez csupán energia. Minta nélküli, idomítatlan, teljesen

elfogadó energia. És csodákra képes - egy kis légzés, egy kis káosz a hangban.

Nos, ez csupán energia volt. Talán a fül számára kellemetlen volt, sőt akár a fizikai test számára is - az elme számára semmiképp - és volt köztetek olyan is, akit láttam, hogy bezárult, hogy ezzel elkerülje a káoszt. De kedves barátaim, jelenleg ebben az időben, amiben vagyunk, sok ilyen energia érkezik most be és bizony ez káosz. És ez nem a múltatokról fakad. Nem a múlt szellemei vagy ehhez hasonlóak teszik. Ez friss, ez új. Ez ki lett fejlesztve és odakintről érkezik. (nevetés) És tényleg, igazán kaotikus.

Nos, amikor egy ilyen káosz körül vagytok, akkor ne szaladjatok el előle. Belélegezhetitek. Elfogadhatjátok. És egyenesen a ti döntéseiteket fogja szolgálni.

Nos, akkor vegyük ezt az energia örvényt ami ide bejött és... Hannibal, itt vagy?

HANNIBAL: Itt vagyok!

ADAMUS: Utoljára. MEGPARANCSOLOM, HOGY SZOLGÁLJ ENGEM! (A közönség ujjong és nevet) Ezt imádja! (nevetés) És pontosan tudja, hogy ez honnan jön.

HANNIBAL: És mit fogunk most tenni?

ADAMUS: Megkérjük most azokat, akik tegnap veled voltak...

HANNIBAL: Ó, igen!

ADAMUS: Hogy álljanak fel.

HANNIBAL: Igen.

ADAMUS: A káoszból pedig csodálatos teremtést hozunk majd létre. Te vezérléd. Te vezérléd. Tehát az a csoport, amely tegnap itt volt a Workshopon, kérlek álljatok fel!

HANNIBAL: Feljöhetnek ide?

ADAMUS: Abszolút! Az lenne a legjobb.

HANNIBAL: Gyertek fel, gyorsan! Elég hely van! Csináljunk egy kört. (úgy 30 személy előre jön) Ó, ez nagyszerű lesz! Gyertek gyerekek. (nevetés) Hát nem csodálatosak? Nem csodálatosak? (tapsol a közönség) Most csináljunk káoszt!

(Hannibal vezérli őket, amint kaotikus zajokat keltenek)

Most csináljuk a farkast!
(farkas hangot csinálnak)

Most csináljunk cicát.
(vadmacska hangot adnak)

Most kiskutya hangot.
(Kutyahangot csinálnak)

Most jöjjön az „eeeeeeee” (e-t csinálnak)

Most csináljunk így: AAAAAAAAAAHHHHHHH! (Énekelik az AHHH-t, az OOOHHHHH-t, az oooooo-t és az eeee-t, közben Hannibal sok variációt mutat.)

[Kattints ide a zajok meghallgatásához!](#)

Köszönöm. Köszönjük mindannyiótoknak. Köszönöm. (tapsol a közönség)

ADAMUS: Tehát alapvető probléma? Még egy pár megjegyzést, megnyilvánulást kérek. Tehát a lényegi kérdések. Jön egy nagy káosz gömb, van akit közületek letaglóz, kibillent az egyensúlyotokból és azon kezdtek aggódni, hogy mi a baj veletek. Nagyon az elmétekbe mentek. Belevisz benneteket az agyalásba. De milyen lényegi kérdések hatnak rátok - mi az a kettő? David?

DAVID: Ítélezés.

ADAMUS: Ítélezés.

DAVID: Nálam, látszólag arra vonatkozik, hogy másokat ítélek meg, de valójában önmagam felett ítélek meg.

ADAMUS: Jó. És hogy ítéleztél magad felett?

DAVID: Durván.

ADAMUS: Durván. Mi volt a legrosszabb?

DAVID: Amikor nagyon durván tettem. (nevetés)

ADAMUS: Na, mi volt a legrosszabb? Én megmondom az enyémet, ha te megmondod a tiédet! (nevetés) Kérlek. Mondtam, várd el a váratlant! Most megkapod.

DAVID: Talán mégis inkább leülnék. (nevetés)

ADAMUS: Akkor én is leülök veled együtt. (nevetés). Na, milyen rossz tud ez lenni? (szünet) Ilyen rossz.

DAVID: Ilyen rossz, igen.

ADAMUS: Ilyen rossz. Tudod, hány embert fogsz most

ezzel segíteni?

DAVID: Nos, önmagammat.

ADAMUS: Igaz. A többi tényleg nem számít, ugye? De nem lenne jó dolog, ha nekik is segítenél ezzel?

DAVID: De, de.

ADAMUS: Tudtad, hogy ezt fogjuk csinálni.

DAVID: Elfelejtettem. (nevetés)

ADAMUS: Én nem.

DAVID: És az önefogadás...

ADAMUS: Igen. Most már táncolunk.

DAVID: Rendben.

EDITH: Szeretünk, David. Csak mondom.

DAVID: Ühüm. (szünet) Nos, már nem is tudom, mit kérdeztél.

LINDA: David, te feltetted a kezedet!

DAVID: Igen, tudom.

ADAMUS: Milyen kérdést hozott ez fel benned? Te azt mondtad, ítélezés, milyen ítélezés volt ez? Mit hallottál? Ez igazán nem a tiéd, de hallottad, érezted, azt érezted, hogy a kard egyenesen feléd tart - de mi volt az? Jobb szeretném, ha te mondanád ki és nem én.

DAVID: Én jobb szeretném, ha te mondanád ki és nem én. (nevetés)

ADAMUS: Nem. (nevetés) Tudom.

DAVID: És persze az önmagam feletti ítélkezés kívül is megjelent. Minden és mindenki felett ítélkeztem. Azt tudtam, hogy magamat elítélem és hogy nem fogadom el magamat. És tényleg nem fogadtam el az elmémet, az agyamat. Bántottam magam, mert ostoba vagyok.

Még?

ADAMUS: Na vessünk véget a vadászatnak.

DAVID: Jó.

ADAMUS: Térjünk a lényegre.

DAVID: Nem szerettem magamat.

ADAMUS: Igen. Ezt aranyosan mondtad.

DAVID: Kétkelkedtem magamban.

ADAMUS: Jópofán adod elő.

DAVID: Nem fogadtam el magam.

ADAMUS: Cukin fogalmazol. (nevetés)

DAVID: Nem szerettem magamat.

ADAMUS: Közeledünk.

DAVID: Utáltam magamat.

ADAMUS: Na, valószínűleg helyben vagyunk. De miért? Miért?

DAVID: (hosszú szünet) Nem tudom biztosan.

ADAMUS: Igen. Ühüm. Egy hazugság. Hazugság. Azt érezted, hogy hazug vagy. Csalfa vagy. Talán manipulatív vagy és ez mind hamis. Én ezt láttam, amikor a lényegbe merültél. Ez kemény és ez oda vezet, hogy utáld magadat. Szeretet hiányhoz vezet, nyilvánvalóan. Amikor azt érzed, hogy az egész egy hazugság volt, egy tréfa, egy játék. És erre belekerülsz az összes mellékhatásként jelentkező történetbe: „*Jobban is csinálhattam volna. Így kellett volna tennem. Bárcsak úgy csináltam volna.*” De ezen a ponton, ez az egész egy nagy hazugság. Akkor mi az igazi? Köszönöm.

DAVID: Köszönöm.

ADAMUS: Igazán köszönöm.

DAVID: Köszönöm.

ADAMUS: És ez mindenkinek szólt. (tapsol a közönség)

LINDA: Húha, ez kemény meló volt. Adok neki egy kicsit Geoff pénzéből.

ADAMUS: Ó, igen. Mindenképpen. És tudod, közelítjük a lényegre, David, segítettél nekünk abban, hogy közelebb kerüljünk a lényegi kérdésekhez. Na, még egyet szeretnék, utána pedig a válaszom következik, az, amit én tapasztaltam - és David, figyelj csak meg, hogy miként kapcsolódik ez ahhoz, amiről most beszéltünk.

EDITH: Teljes elfogadása az összes tapasztalatunknak, mert Istenek vagyunk mi is és Vagyok, Aki vagyok.

ADAMUS: Ilyesmi. Ilyesmi. De ez megint aranyos fogalmazás. Teljes elfogadás, a Vagyok, Aki vagyok megértése, de mi történt valójában, amikor ez az energia megérkezett? Mit állított le

bennetek és mire vett rá, mit kellett megvizsgálnod? És most Aandrahnak adom át a szót.

EDITH: Hogy minden tapasztalatot elfogadjunk.

ADAMUS: Te mit láttál, Aandrah, az elmúlt hetekben, amelyek elképesztő szinteken zajlottak? Mi volt a lényegi kérdés?

AANDRAH: Amikor elhisszük a hazugságot, elfogadjuk itt (fej) és akkor ide csücsül. De ha szeretném belélegezni, magamhoz ragadni, birtokolni, akkor az egész más. Kész vagy-e arra, hogy megegyed, elfogadd, birtokold és hogy minden rostodban érezd? Szerelembe esel.

Szerelembe esel. Az elfogadás továbbra is elutasítás, mert itt fent történik. (fej) Számomra ez nem az elfogadásról szól. Arról, hogy megeszed, birtoklod, befogadod, azzá leszel. (Editre nézve) Rendben. Számomra az elfogadás továbbra is fent zajlik (fej) és itt is csücsül, én ezért mondom azt, hogy „meghívás”. A munkámban mindez arról szól, hogy szeretnéd-e ezt hazavinni és birtokolni?

A valódi lényegi kérdés

ADAMUS: Köszönöm. Erre szeretnék most nagyon fókuszálni, nem mindenki tapasztalta ezt, de sokan közületek igen és ez a lényegre tör. Különösen az, amit Davidnek mondtam, hogy amikor a lényegre kutatod és rájössz, hogy hazugságban éltél, igen valamiféle hazugságban. Nem szándékos hazugságban. Soha nem terveztétek így, de ha továbbra is alszotok, akkor bizony hazugságban élték. Ez minden.

És mi történt az elmúlt hetekben, az intenzív káosz energiák miatt, amelyek nem rendelkeztek egyensúllyal, tehát felborították benneteket, megvizsgáltátok, hogy itt akartok - e lenni. Itt akartok-e lenni?

Ez jött felszínre az elmúlt pár hétben - valóban itt akartok-e lenni? És ez bizony próbára tesz. Mindent provokál. „Itt akarok-e lenni?” És vannak köztetek, akik még csak beszélni is félnek erről. Van, aki önmagának is fél bevallani. Vannak, akik elhessegetik a gondolatokat, amint azok megjelennek. Amikor így szólnak: „Ugyan miért kellene elkelnem holnap?” Ezeket a gondolatokat félrelökitek. Azt hiszitek, hogy nem lenne szabad ilyen gondolatokat táplálnotok. Pedig lehetnek ilyen gondolataitok, minden bizonnyal.

Egy részetek azt érzi, hogy hazugságban éltetek, mert nem azok vagytok, akik igazán vagytok. Erre azt mondjátok: „Ugyan, miért kellene itt lennem?” Majd csináljátok a dolgokat - remélem, emlékeztek némely beszélgetéseinkre, amelyeket odaát folytatunk, bár valószínűleg nem - elkezditek összeírni a listátokat arról, hogy miért kellene itt maradnotok. Égessétek el. A gyerekeitek miatt? Ugyan! Mert van egy néhány beteljesületlen dolgotok? Mert egyszerűen csak féltek kilépni? Mert... kedves barátaim, mi van, ha az hazugság, hogy ez hazugság és ti átléptek és az az *igazi* nagy hazugság? (nagy nevetés) A mindenit, de kitekertétek ezt. És akkor mi van? Mi jön most? És ez folyamatosan zajlik. Nem feltétlenül veletek, de folyamatosan ez megy. Akkor mi van? Húúú! Jöhettek ide vissza folytatni.

Tehát ez az energia óriásit lökött rajtatok. A problematikátokba nyúlt, nem végzi el helyettetek a munkát, de a legérzékenyebb, a legtörékenyebb részetekbe jut, ahhoz a cérnaszálhoz, amelybe kapaszkodtok és ezt kérdi: „Itt akarsz lenni?” És ez áldott dolog. Ez egy elképesztő áldás. Tudom, hogy nem túl jó érzés, de ez egy elképesztő áldás. Része a struktúrák lebontásának és részben arra is biztat benneteket, hogy mélyen magatokba húzódva megkérdézzétek: „Miért akarsz itt lenni? Miért? Miért?”

Kiszéd benneteket a hipnózisból, mert ti emberek általában, napról napra ugyanazt játsszátok, ugyanazt csináljátok és amikor ebbe a helyzetbe kerültök, ahol elhangzik a kérdés: Miért akarsz itt lenni? Akkor itt az idő, hogy nagyon igaz legyél. Ebben a helyzetben, ahogy azt David és a többiek

is elmondhatják nektek, nem tudsz magadnak már hazudni. Nem tudsz.

A matracra kerültél. Csak te vagy és te és csakis te. Én nem vagyok ott. A többiek sincsenek ott. Nem is lehetünk ott, de bizonyos értelemben te sem engedsz minket oda. Szóval te lent fekszel a matracon és azt mondod: „*Miért akarok most itt lenni?*”

Nem kell felemelnetek a kezeteiket, de hányan éreztétek ezt? Sokszor ebben az életben, ebben biztos vagyok, de ez most valami más. Ez kirázza belőletek a makyo-t. Kirázza belőletek, hogy többé ne szédíthessétek magatokat, sem másokat mindenféle lószarral. Kirázza belőletek, hogy igazzá, valódivá váljatok, ez történt most, egyébként pedig, ez folytatódni fog még egy darabig. Jobb ha most szembe nézel vele. Sokan közületek épp a sűrűjében vagytok most. A közepében.

A Következő Kérdés

Ez az energia, amely beérkezik ide, a káosz, egy nagy kérdést is feltesz annak eredményeképpen, amit kérdezett: „*Itt akarsz maradni, vagy nem?*” Azt is mondja: „*Mit fogsz tenni?*” Nagy kérdés. És ez makacs darab, mert erre azt mondod: „*Nos, nem vagyok biztos benne, hogy itt akarok maradni és a pokolba is, azt sem tudom, hogy mihez kezdjek, ha maradok.*”

És itt a gond az, hogy... jön ez a masszív káosz. Jön a nagy kérdés: „*Itt akarsz maradni?*” és most: „*Mit fogok csinálni, ha maradok?*” és erre visszatérsz a fejedbe és azt mondod: „*Talán csak ezt, meg azt akarom csinálni...*” Az elmédbe mész. Elmésen közelíted meg és belemész a tervezgetésbe... „*Nos, tudod, sok pénzt akarok teremteni és fiatalabb akarok lenni és stb...*” Ezek nem számítanak. Ezek közül egy sem számít.

A ti valódi esszenciátokat nem érdekli a pénz. Nem érdekli és nem is lenne dolga. A ti - úgymond - Lelketek, az isteni részetek, az igazságotok - nem foglalkozik a pénzzel, az egészséggel és a kapcsolatokkal sem, amelyet a többiekkel hoztok létre. Nem érdekli az, hogy hogyan nézel ki, sem az IQ-d és ez így is van jól, igaz?

Mi lenne, ha a lelketeket valamilyen bőséggel kapcsolatos probléma magával ragadná? Na, ez igazán rossz lenne. Már az is elég rossz, hogy az embert elragadja, de hogy a lélek ragadjon bele? A szellemetek? A szellemeteket nem érdeklik ezek a dolgok. Az önszeretet érdekli. Az emlékezés önmagatokra. A szellem - az, amit hívunk csak a Lelketeknek - csak felébredni szeretne.

Itt ez az örült viszony az ember és a Lélek között. Ha az ember ragaszkodik ahhoz, hogy aludjon, a Lélek is eljártssza majd, hogy alszik. Ha az ember ragaszkodik ahhoz, hogy azt állítsa, eltévedt, a Lélek, az Isteni együttérzésből úgy tesz majd, mintha eltévedt volna. Látjátok, miként működik ez? Egyfajta tükröződés.

Tehát itt ez a hatalmas mennyiségű energia, amely megérkezik hozzád és azt kérdi: „*Itt akarsz-e lenni?*” Majd azt: „*Mit szeretnél csinálni?*” És ez nem a praktikus dolgokra vonatkozik. Nem az „*Orvos szeretnék lenni, gyógyító szeretnék lenni?*” kérdésekre. Nem ezek az ő kérdései.

A kérdések ilyenek: „*Miként szeretnéd megtapasztalni az életedet?*” És egyébként, te jelenleg most nem élsz, igazán. Nem úgy, ahogy mi azt értjük. Álmodtok az alvó állapototokban. Álmodtok alvásban. Még nem éltek. Hamarosan fogtok, de most még nem.

Tehát ezek az erők, amelyeknek némelyikötök ellenállni próbál és némelyikötök dühös lesz rájuk, van, aki pedig próbálja lefagyasztani, izolálni, bevonni egy csomó makyo-val, nos ez nem működik, mert az energia, amit behívtatok bizonyos szinteken olyan erős, hogy egyenesen a lényegre tör, a velőbe hatol. Mit akarsz? Mit akarsz?

EDITH: Miért alszunk?

ADAMUS: Miért alszotok? Edith nagyszerű kérdést tett fel. Miért alszotok? Valaki? (vannak

motyogós válaszok)

SHAUMBRA: Ilyen szabályokkal jöttünk le.

ADAMUS: Mondjuk ilyen szabályokkal jöttetek és ki teremtette ezeket a szabályokat?

SHAUMBRA: Mi.

ADAMUS: Ki tudja őket kioldani?

SHAUMBRA: Mi.

ADAMUS: Nem. Csakis én. (nevetés) Azt figyeltem, ébren vagytok-e.

Igazad van, csak ti tudjátok. De miért lett volna ez „szabály”? Miért választottátok ezeket? (nem hallható válasz a közönségből) **HASZNÁLJUK MA A NAGY HANGOT!**, hogy mindenki hallhassa. Köszönöm, Hannibal!

EDITH: (kiabál) Hogy itt maradhassunk a Földön.

ADAMUS: Hogy itt maradhassatok a Földön. Nos, a Föld...

LINDA: Itt vagyok... (hozza a mikrofont) Ez segít a hangerőben, ismételd meg, Edith!

ADAMUS: Gyerünk!

EDITH: Csak próbáltam okosat mondani.

ADAMUS: Szóval, miért alszotok? Miért döntöttetek úgy, hogy alszotok?

EDITH: Nem tudom. (valaki a közönségből: Azt hittük vicces játék lesz!)

ADAMUS: Vicces játék? Ez tetszik. Igen! És ez igazából nagyon így van. Egy pontig igenis vicces. Egy pontig. Majd pedig... mondanád jó hangosan?

KAY: Utána pedig SZÍVÁS! (nevetés)

ADAMUS: Nem, úgy mond, mintha így is gondolnád. Állj fel. Tegnap ott voltál Hannibal óráján, ugye?

KAY: UTÁNA SZÍVÁS!

LINDA: Ott volt Hannibal Tanfolyamán.

ADAMUS: Ez nem volt igazán jó. Valaki más még?

LINDA: Várj! Szeretném tudni, hogy a tizenhat évesen mit mond erről?

ADAMUS: Hannibal, demonstrálnád nekünk, hogy kell ezt mondani? Gyerünk!

HANNIBAL: mit?

ADAMUS: UTÁNA PEDIG SZÍVÁS!

HANNIBAL: UTÁNA PEDIG SZÍVÁS!

ADAMUS: Így kell ezt! Pontosan, igen.

MACKENZIE: Ez a könnyebbik út. Könnyebb alva maradni, mint felébredni.

ADAMUS: Igen, de az elején ugyan miért mentél el aludni?

MACKENZIE: Nos, ez valami más és szeretted volna megtudni, milyen ez a másik tapasztalat. Majd újra fel akarsz ébredni, de ez túl nehéz, így hát alszol tovább.

ADAMUS: Nagyon jó. Ez egy ADAMUS díjat érdemel. Köszönjük. Köszönjük.

Igen, túl nehéz és túl sok ellentétes erő van, amely próbál alvó állapotban tartani. Először is, te és

minden egyéb körülötted, a tömegtudat, a gyermekeid, a munkáid, a félelmed, minden jelez neked. Elcsábítanak, hogy maradj alva, ám végül képtelen leszel rá. Ez egy jó állítás. Végül képtelen leszel tovább aludni.

Akármit is kíván

Oh, akár százezer éven keresztül is játszhatod azt, hogy egy Kristályban alszol, de végül, valami megjelenik, ez esetben a Káosz. Ez esetben olyan energia, amelyet egy részed hívott be így: „*Gyere és teljesen, teljesen rázz fel engem! Rázz meg engem! Nem érdekel, mert többé már nem fogok aludni! Nem érdekel...*” Emlékszel, hogy ezt mondtad? Emlékszel, hogy ezt mondtad: „*Nem érdekel, akármit is kíván, meg tudom oldani!*” (nevetés) Igen. „*Nem érdekel, mit kíván meg.*” Azt hiszem, ezt együtt kellene... neked Hannibal, mindjárt el kell menned, szóval, csináljuk együtt a Nem érdekel dalt! „*Nem érdekel, mit kíván meg.*”

HANNIBAL: Nem érdekel, mit kíván meg.

ADAMUS: És ezt mindjárt előadjuk. „*Nem érdekel, mit kíván meg!*” Mindannyian elmondtátok ezt: „*Nem érdekel mit kíván meg.*” De aztán mi történik? Nos, itt vagyunk... „*Oh, miért én?? Mit csináltam rosszul?*” Azt csináltad rosszul, hogy ezt mondtad: „*Nem érdekel, mit kíván meg...*” Nos...

HANNIBAL: Ez egy „Nem érdekel, mit kíván meg...” dal.

ADAMUS: „Nem érdekel, mit kíván meg.”

HANNIBAL: (zongorázik, majd elkezd énekelni.) Nem érdekel...

ADAMUS: Nem érdekel.

HANNIBAL: *Mit kíván meg.*

ADAMUS: Mit kíván meg.

HANNIBAL: *Nem érdekel, mit kíván meg (ADAMUS vele énekel)*

Nem érdekel

ADAMUS: Nem érdekel!

HANNIBAL: *Mit kíván meg! (közönség bekapcsolódik)*

ADAMUS: Ajd nekem mindent!

HANNIBAL: Nem érdekel!

ADAMUS: Nem érdekel.

HANNIBAL: Mit kíván meg.

ADAMUS: Akkor mindent elveszek!

HANNIBAL: Nem érdekel! (ADAMUS vele énekel)

Mit kíván meg

Nem érdekel

ADAMUS: Én nagy vagyok és erős!

HANNIBAL: *Mit kíván meg!*

ADAMUS: Akkor is, ha kissé depressziósak lesztek és minden odakint látszólag megbolondul és azon tűnődtek... - ti azon tűnődtek, hogy ugyan mit is kellene itt tennetek?

KATHLEEN: Igen.

ADAMUS: Igen. Bármit, amit szeretnétek. Bármit, amit szeretnétek, bármit, amit szeretnétek.

Tehát azt kérdi tőletek: „Akarsz itt maradni?” Most, folyton ezt kérdi. Nem tudod elkerülni. Nem tudod halogatni. Folyamatosan kérdezni fog! „Itt akarsz maradni?” És igazul kell felelned.

Majd mit teszel? Mit teszel? Ezt a részt szeretném egy kicsit jobban átbeszélni ma. Mit teszel? Mert először is, azzal a tudattal, amivel most rendelkeztek, az elmétekkel, amivel most rendelkeztek nem tudjátok elképzelni, hogy mit fogtok tenni. Nem tudjátok elképzelni. Hannibal, te egy évvel ezelőtt el tudtad volna képzelni, hogy itt leszel, ahol most vagy?

HANNIBAL: Nem, egyáltalán nem.

ADAMUS: El tudtad? Nem...

HANNIBAL: Nem.

ADAMUS: Nem, mert a tudatosságod és az elméd egymással együttműködve nem igazán tudta ezt elképzelni. Ez egy olyan potenciál volt, amely nem volt látható.

HANNIBAL: Így van.

ADAMUS: De hoztál néhány egyéb döntést, amelyek megteremtették ezeket a dolgokat. Mit mondanál, melyik volt a legnagyobb döntésed, amit meghoztál?

HANNIBAL: Hogy vettem egy lélegzetet!

ADAMUS: Köszönöm. És azt mondtad: ...

HANNIBAL: IGENT mondtam!!!!

ADAMUS: IGEN! Látjátok, milyen egyszerű ez? Nem kellett semmi olyat mondania, „Hogy ezt szeretném, azt szeretném” Nem kellett listát írnia: „Az Amerikai tehetségkutatón kell ott lennem...” vagy „Egy 80 ezer fős közönség előtt kell énekelnem holnap...” ami bizony így lesz.

HANNIBAL: Így van.

ADAMUS: Ilyen szinten nem kellett belemennie. Annyit mondott: „IGEN”!

HANNIBAL: IGEN!

ADAMUS: Igen! Ez minden, amit mondott. Már hallom is a dalt, ami születik... (nevetés) Oh, de az idő rohan... tehát hamarosan megcsináljuk az Igen dalt.

Tehát azt mondta: Igen. És amikor igent mondott, minden elkezdett mozgásba lendülni. Majd az történt, amiről korábban beszéltem. A Pillanat tapasztalata. Minden a pillanatban történik. Hirtelen, a semmiből szólítanak: „Fellépnél a Ma Esti showban? Fellépnél 80 ezer ember előtt?” Ezt nem tervezted.

HANNIBAL: Nem.

ADAMUS: Csak elfogadtad. Ah, ismét az elfogadás.

HANNIBAL: Amikor igent mondtam, úgy éreztem, hogy az egész Univerzum felé kinyitottam magam.

ADAMUS: Pontosan! Pontosan! És az egész univerzumban mondhatod az IGEN-t, mindarra, amit szeretnél kifejezni és a többit elengedheted. Soha többé nem kell nemet mondj már. Csak engedd el a többit.

Új Potenciálok a Pillanatban

Beszéljünk most egy percre - térjünk vissza ahhoz, amit az elmúlt hónapban beszéltünk - beszéljünk a potenciálokról. Beszéltünk a tényről, hogy az energia inkább vízszintesen folyt (rajzolja a vízszintes hullámokat) Majd hirtelen megváltozik és erre

megy. (függőleges hullámokat rajzol) Egyenesen megy. Itt vannak a potenciálok, itt, most, ebben a térben. (a hullámok által létrehozott hurokban)

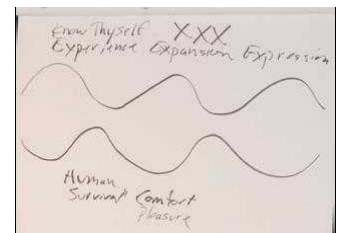
A potenciálok ezelőtt innen jöttek, (a hullámokon kívülről) és a hullámok dinamikája vonzotta be őket. A hullámok bevonzották az energiát, amely behozott potenciálokat, amelyeket egykor megszemléltél, amikor is a Tűzfalon áthaladtál. Érthető így? Vagyis, a Régi

Energiában, a régi hullámalakzat amely így ment (vízszintesen), a hullám egyensúlyától függően, bevonzott energiákat kívülről, amelyek létrehozták azokat a potenciálokat, amelyeket még az Otthon elhagyásakor vizsgáltál meg. Tehát behoztad a megfelelő helyzetet az életedbe.

Most ez egy kicsit más. Sőt, nagyon más. Teljesen átalakítod azt, ahogyan az energiával, a tudatossággal és a manifesztációval dolgozol, ahogyan kezeled azt.

A manifesztáció, a megvalósítás nem a gondolatok eredménye. Nem. Tényleg nem. Próbáltál már ezen rengeteget gondolkodni. Még továbbra is így teszel. Próbálsz gondolni és vizualizálni, higgy nekem, neked most már nem fog működni. Más embereknél jelentkezik egyfajta siker, egy bizonyos szinten, de neked már nem fog működni.

Most az a helyzet, hogy a potenciálok többé nem kívülről érkeznek és az energia sem innen kívülről érkezik. Nem kell már kiszólnotok, vagy behívnotok. Minden a pillanatban van. Minden a pillanatban van. Az energia a pillanatban van. Vagyis, az energia már eleve itt van. Nem kell többé várnotok, mint a régi helyzetekben: az „ok-okozat” mechanizmusra és ez hozza majd az egyik legfőbb kihívást a számotokra, mert megszoktátok az ok-okozat működést - valami történik és annak eredményeképp is történik valami. Többé ez már nem működik így. Persze lesz egy átmeneti időszak.

A potenciálok már nem onnan jönnek, amit a Tűzfalon való átlépéskor megtapasztaltatok - ahogy ezen a zónán átléptetek és bejöttetek ebbe a valóságba és az energia sem kívülről érkezik majd. Minden teljes mértékben a pillanatban történik. Amikor a dalt énekeltük, a pillanatban, Linda írt a pillanatban, Hannibal énekelt a pillanatban, ezt fogjátok ti is megtapasztalni az életekben. Nem feltétlenül az írással és az énekléssel, de a pillanatban való létet. Hajlamosak lesztek gyorsan ide ki menni, vagy valahova máshova menni a válaszáért, vagy ide visszamenni, vissza az emlékekbe, vissza az előző tapasztalatokhoz a válaszáért. Rákoppint majd az ujjatokra.

Meg kell majd álljatok egy pillanatra, venni egy mély lélegzetet, hogy felismerjétek, az energia és a potenciál is már itt van. A potenciál... ez érdekes, hogy a potenciál a pillanatban van. Nem valamikor történt, hogy azt onnan most előkaphassátok. A potenciált valószínűleg... Nos, Hannibal, Oaklandon találkozunk! (Hannibal elmegy, hogy elérje a repülőt - a közönség elköszön tőle)

LINDA: Viszlát, Hannibal, viszlát!

ADAMUS: Na most együtt: *Viszlát, Hannibal!!!* Holnap kiöltözöm büszkén a tiszteletedre! (utalva a melegek büszkeségi parádéjára - ahol Hannibal énekelni fog)

HANNIBAL: Igen! (nevet)

ADAMUS: Holnap ott leszek veled a stadionban!

Nos tehát a potenciálok, már itt vannak, de ha az elméből próbálsz őket előre kitalálni, nem leszel rá képes. Ez rettenetesen zavarosnak tűnik, pedig tényleg nem az. Nagyon egyszerű, csodálatosan egyszerű, csodálatosan egyszerű!

Ahonnán a potenciálok korábban jöttek, most már nem fognak jönni. Mert új helyről jönnek. Ahonnán korábban energiák jöttek, személyesen ti hozátok, az életetekbe, nem jönnek többé, mert a pillanatból fognak jönni. Minden a pillanatban történik és találjátok ki, na ki az, akinek ez egyáltalán nem tetszik? (valaki az „elmét” bemondja) Az elmének és? Az aspektusaitoknak. Nekik sem teszik ez - kicsit sem. Kényelmetlen a számukra, nem szoktak hozzá, azt érzik elvesztették az irányítást, igen, mert ők innen dolgoztak. E múltból dolgoztak és egy csomó ígéretet hoztak létre a jövőre nézvést. De az aspektusok - amelyek nem kellőképp működnek, vagy leszakadtak - egyáltalán nem szeretik a jelen pillanatot. Nem, nem, nem. A múltba csimpaszkodnak és a jövővel játszadoznak.

Szóval nekik ez egyáltalán nem tetszik, akkor mi fog történni? Aspektusok tiltakozása! (nevetés) Aspektusok felhördülése. Ez az! Bizony! Egy kicsit sem tetszik ez nekik és így azt mondják majd nektek: Micsoda értéktelen emberek vagytok, (valaki azt mondja: Szar!) Ki mondta ezt a csúnya szót? Mi nem káromkodunk itt! (nevetés) Milyen értéktelen kis ember vagy te!

Szervezkedni fognak, együtt szervezkedni fognak. Sőt odáig is elmerészkednek, hogy együttműködjenek egymással, amit általában nem tesznek. Miért aggódtok? Ugyan már, hisz az összes aspektusotokat integráltátok már! (nevetés) Norma, Aandrah, azt hiszem a telefonod szüntelenül foglalt lesz! Szóval, nem fog nekik tetszeni, mert ez precedens nélküli. Mérgesek lesznek majd rád, John, hogy változol. Azt mondják majd, hogy tévedsz. Mindannyiótoknak ilyeneket mondanak majd, de én most kiragadtam John testvért. Azt mondják majd, hogy korábban mindent elrontottatok. Hány programod volt, John? Saccold meg.

JOHN: Rengeteg.

ADAMUS: Rengeteg. Számodra, mi a rengeteg? Mondjuk 4?

JOHN: Nem tudom.

ADAMUS: Valószínűleg négy millió.

JOHN: Valószínűleg.

ADAMUS: És mindenki másnak is. Ezt fogják mondani: „*Ez most egy újabb program? Ilyen balek vagy, hogy ezt bevetted, csak úgy mint az összes új programot?*” Ó, jönnek majd ilyenekkel! És mindez arra jó, hogy ekkor szépen haza hívhasd őket - invitáld az aspektusaidat. Tényleg. Eljött az idejük. Nem annak, hogy vitatkozz velük, hogy játssz velük, hogy engedd őket ámokfutóskodni, hanem, hogy visszafogadd őket. Mondd nekik: „*Hívlak benneteket, hogy hazatérjete, mert változunk. Átalakulunk. Pólus nélkülivé válunk. Egy teljesen Új Útra lépünk. Most itt az ideje, hogy felszállj az isteni vonatra, vagy itt hagyunk és lemaradsz róla... Itt az idő. Tovább lépünk. Tovább lépünk.*”

JOHN: Halleluja!

ADAMUS: Ezzel azt mondom most, mit mondok? (nevetés) Azt mondom, hogy itt egy rakás káosz! És azt mondom, a káosz rendben van. Azt mondom, hogy ahogy régen mentek a dolgok, úgy már nem mennek tovább.

Nem kell sok mindent tennetek. Nem kell bánatokat magatokat. Nem kell napi 50 liter vizet

megigyatok egy napon. Elég lesz a 10 liter is. Nincs sok dolgotok, csak... kérem az utóbbi találkozónk kulcsszavát, remélem, megértettétek akkor... a múltkori találkozónkon egy kulcsszó volt, egyetlen egy dologra kértelek benneteket. (a közönség mondja: Elfogadás) Elfogadom. Mindannyiótokat szeretem. Elfogadni. Ez az. Ez az. Ez az. Minden egyéb Makyo. Makyo, igen. Mi a Makyo? (közönség: Lószar!) Nem szabad káromkodni ebben a teremben! (nevetés) De inkább ti tegyétek, mint én...

Ez az! Elfogadni. Hogy tudtok igazán elfogadni? Vesztek egy mély lélegzetet. Hú. És talán énekeltek egy kicsit, mert a dalolással ki is fejezed! Ez az. Ennyi. Ennyi.

Álmodó Merlinek

Ma itt állok, itt sétálgatok, ahogy Cauldre mondaná. Ő azt kívánja, bárcsak ülnék inkább, szóval, ma ülök itten. (nevetés, amint épphogy leül, majd már fel is áll) És ebben a nagyon szokatlan környezetben beszélek. Beszélek egy csoporthoz, a Merlinek csoportjához, akik elaltatták magukat, úgy tettek, mintha aludnának és mintha fel akarnának ébredni, akik úgy tettek, mintha nem tudnák, hogyan kell felébredni. Alszanak, alszanak. Álmodnak miközben alszanak. Álmodnak arról, akivé lehetnének, álmodnak. Álmodnak mindarról, ami lehetne. És elkezdesz azzá válni abban a pillanatban, amikor elfogadod, hogy képes vagy felébredni. Ekkor ébredsz fel, abban a pillanatban, amikor elfogadod, hogy képes vagy rá. És képes vagy rá. Ne gondolkozz már többet róla, csak fogadd el.

Hihetetlen mennyiségű káosz érkezik, de a számotokra ennek nem kell káosznak lennie. A világ most egy skizo-káosz állapotba kerül. Húúú, ha látnátok úgy, ahogy mi látjuk, ha látnátok a méréseinket, amelyeket elvégezünk, a világ örülten pörög és még örültebben fog pörögni és ez nem rólatok szól. Nem rólatok szól. Amikor olvassátok a főcímetek, néhányatok belezúttan a rettegésbe: „*A világ szertehullik!*” Ja! Igen! (nevetés) Igazán? Mit mond Cauldre? A nyilvánvaló Mestere - oké... na most lépünk a következő lépcsőfokra. Igen a világ szétbomlik.

És tudjátok, mit? Ha megnézik a mintáit, látni fogjátok a 20 évvel ezelőtti önmagatokat, a 10 évvel ezelőtti önmagatokat. Tudjátok, mindannyian azonnali prófétákká válhattok, a saját időtökben! Tudjátok, hogyan? Ha ránéztek a világra és összehasonlítjátok azzal, ahol *ti* tartottatok 10 évvel ezelőtt, 5 évvel ezelőtt, három évvel ezelőtt. Ezt az ívet fogja bejárni. Meginog majd. Szétesik. Önmagával harcol majd. És lesznek dicső napjai is. Hazudik majd magának. Utálja majd magát és el akar majd rejtőzni önmaga elől.

Megjósolhatjátok a pénzügyeket, a politikát. Mindent, mert ti magatok ezen mentetek keresztül. Ez történik a világban.

A saját káoszában megy keresztül és a saját ébredésén, ahogyan ti is keresztül mentetek a saját ébredésükön. De azt kell mondjam... Hogy szoktátok mondani? Ez most a tetőpont! Vagy felébredsz, vagy... Nem mondtam ki, szóval vagy felébredsz, vagy elkezdesz egy másik világban létezni. Vagy felébredsz, vagy ez a fizikai test, amely a tiéd és az elméd nem akar tovább maradni majd. Ugyan miért maradni, még több nyomorért? Több csalódásért? Több játszmaért? Vagy felébredsz, vagy elmész.

Ezzel, kedves Shaumbra, lélegezzük most be a káoszt. Itt van, mert ti hívtátok, Kay. Itt van, mert benneteket szolgál, amint minden energia benneteket szolgál. Csodálatos volt ma itt lenni. Furcsa volt itt állni ennyi Merlinnel szemben, akik úgy tesznek, mintha aludnának. Ezzel, emlékezzetek,

mint mindig, arra, hogy minden jól van az összes Teremtésben. Ezt énekeljük el együtt! Minden
rendben van, az összes Teremtésben!

Ezért Vagyok Adamus, a Szuverén Birodalomból. Isten Veletek!

Az eredeti amerikai Üzenetből magyar nyelvre fordította: Szénási Kata.

*(Ha szeretnéd a fordításokat támogatni ezen a számlaszámon megteheted: Szénási Katalin
GIRO: 10700244-10377703-53200008)*

A Bíbor Páholy Adamusát Geoffrey Hoppe, más néven "Cauldre" közvetíti, aki a coloradoi Goldenben él. Bővebb információ: a [Crimson Circle weboldalon](#). A havi közvetítések térítés mentesen állnak a világ fénymunkásai és a Shaumbra rendelkezésére 1999 augusztusa óta, amikor Tóbiás azt mondta az emberiségnek, hogy a pusztulás potenciáljától tovább lépett az Új Energia felé.

A Bíbor Kör a humán angyalok globális hálózata, akik elsőként mennek át az Új Energiába. Azáltal hogy megtapasztalják az örömeit és a nehézségeit a Felemelkedési folyamatnak, segítik a többi embert az útjuk részleteinek megosztásával, óvva és kalauzolva őket. Több, mint kétszázötvenezer látogató jön el minden hónapban a Crimson Circle honlapra, hogy elolvassa a legújabb anyagokat, és megvitassák a saját tapasztalataikat.

A Bíbor Kör havonta gyűlik össze Denverben, Coloradoban, ahol Geoffrey Hoppe él. A mennyei Bíbor Páholyból érkező üzeneteket Geoffrey hol Tobiástól (1999-2009 júliusáig) ,olykor Kuthumitól, újabban pedig leginkább Adamus St.Germaintől, vagyis 2009 szeptemberétől új nevén: Adamustól, veszi át, és továbbítja az emberek felé.

Tóbiás szerint, ők csupán leolvassák a mi energiáinkat, és visszatölcsmcsolják a saját információinkat a számunkra. Így láthatjuk emberként magunkat kívülről, miközben benne vagyunk a tapasztalásban. A "Shoud" a közvetítés szerves része, amelyben az emberek energiája közvetlenül árad át Geoffrey Hoppe-n keresztül.

A Bíbor Kör találkozási nyitva állnak a nyilvánosság előtt. A Bíbor Kör a bőségére a nyitott szereteten keresztül tesz szert, és a Shaumbra ajándékaiból, szerte a világból. A Bíbor Kör legvégső célja az, hogy humán kalauzolókként és tanítókként szolgálják azokat, akik a belső spirituális ébredés ösvényén járnak. Ez nem evangelizáló misszió. Nem "örömhírhozás." Inkább, a benső fény fogja odavezetni az embereket a te ajtód elé, az együttérzésedért és törődésedért. Tudni fogod, mit tegyél és taníts abban a pillanatban, amikor a különleges és drágaságos ember, aki a Kardok Hídjához vezető utazásra akar épp behajózni, eljön hozzád. Amennyiben ezeket a sorokat olvasva, igaznak érzed e sorokat, kapcsolódást érzel hozzájuk, valóban Shaumbra vagy. Tanító és humán kalauzoló vagy. Engedd meg az isteniség magvának benned, hogy virágba borulhasson ebben a pillanatban, és mindörökké virágozhasson. Sosem vagy egyedül, az egész világon a család vesz körbe, és angyalok a körülötted lévő birodalmakban.

Kérlek, terjeszd szabadon ezt a szöveget nem kereskedelmi alapon, térítésmentesen. Kérlek csatold ezt az információt egészében, beleértve ezen lábjegyzetet is. Minden egyéb felhasználás jóváhagyandó Geoffrey Hoppe-val. Lásd a kontakt oldalt a www.crimsoncircle.com oldalon.

Magyar Fordítás: Szénási Kata www.azujenergia.hu